

TIJDSCAPSULE

TIJDSCAPSULE

FRANCIS CROMPHOUT

Gedichten

2021

Beefcake Publishing

voor Alejandra

“Ook mijn gemis van jou zit in de tijd gevangen.
De rouw wordt met de jaren ouder,
Maar op sommige dagen is die nieuw en fris.
Zo ook de woede over alles wat je is ontnomen.
Maar je bent niet meer. Je zelf is er niet meer.
Je bent buiten de tijd.”

David Grossman, *Uit de tijd vallen*

“Het voorhoofd tegen de ruiten
Zoals de wakers van het verdriet
Zoek ik naar jou voorbij het wachten
Voorbij mijzelf
En ik weet niet – zoveel hou ik van jou
Wie van beiden afwezig is.”

Paul Eluard, *De liefde de poëzie*

BEELDSPRAAK

des dichters

wij schrijven om niet te verdwijnen
maar gaan dood
toch heb jij, onooglijke mier
je spoor geprikt
op dit blad naar nergens

eerste gedicht

glijdend op het nachtwater zoals toen de maan
een lichtbaken achter de grote sprong

bij het raam, in de kille kamer, een jongen
hij kijkt verlamd toe
hoe de bol schuift en schuift
tot het volledig nacht wordt in zijn hoofd
en hij in het gedicht belandt
waarbinnen hij zich wakker droomt

nachtmens

jachtveld bij nieuwe maan
alleen blinden zien nog
roofdieren onder de prooien
binnen de lichtbel die zich met hen verplaatst

gevangenis van een slakkenhuis
bloeddorst en gruwel in zijn greep
waarna de nacht licht lost

tot dan weer geleidelijk
de goudmunt zich onthult
aan de dagjesmensen

aan blinden rest dan alleen nog de slaap
opgezocht binnen de warmte van het vege lijf
de vrijheid die de ontsnapping biedt
naar de eeuwige jachtvelden

fantoompijn

de regen plaagt het dak
kittelt de slaap in zijn kist
die drijft op de nacht

niets lijkt echt
de pijn niet
zelfs niet het grote verdriet

alleen dit verlangen
kloppend als het hart daarboven

goed bewaard geheim
binnen de zolderkamer in mijn hoofd

die droom

duiken in de ijszee
door het wak van de slaap
de kou die mij ontvangt
deert mij niet

zij voegt zich bij de ijsgloed in mij
ballast die mij de dieperik injaagt
tot de droefheid

dieper nog dan de droefheid
is er de droom van de droefheid
eindeloze tunnel door de diepzee
naar telkens opnieuw die droom

deus ex machina

ik draag een gat in mij
waarin ik soms verdwijn
de leegte die ik achterlaat
is zwaar van heel mijn zijn

ongezien zie ik toe
hoe de geest in mij
al het stof dat mij nadert
naar binnen zuigt
jij mijn lezer inclusief
als je je over deze woorden buigt

dan zijn wij liefdevol verenigd
verstrengeld in dit duivelspact
tot de god die ik al die tijd *in petto* hield
de stekker trekt uit het stopcontact
en ik opnieuw verschijn

de uit-vinder

omdat hijzelf
iets is van dit alles
haalt hij het er uit
en stopt het er weer in
zo klapt dan opnieuw
het deksel dicht van de doos
die hij zelf is
waarin alles is voorzien
van de grotere doos
die hem omvat

zo ook mijn handen
binnen dit voortijdse gebied
van zwarte en witte toetsen
die alle muziek al bevatten
tot opnieuw niets
een einde neemt